

אינטרעסאנטע

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות
לאהבת הזולת,
הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש טז תמוז תשס"ח שבת - ירושלים 7:09 תל-אביב 7:24 חיפה 7:17 מוצ"ש - ירושלים 8:25 תל-אביב 8:28 חיפה 8:29

פרשת פינחס

מסירות להצלת הזולת

להתמסר ככל האפשר לזיכוי הרבים והצלת הכלל והפרט!

נלמד מהפסוק: "פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתו... בקנאו את קנאתי בתוכם" (פרק כה"א)

ופירש הכלי יקר: הכל לדבותא נקט. כי אף על פי שהיה בן אלעזר שלקח מבנות פוטיאל מיתרו שפיטם לעבודה זרה, ולא מנע את עצמו, אף שיאמרו לו ליצני הדור, בת יתרו מי התיר לך. וכן היה בן אהרן הכהן שעשה העגל ויקניטו לו בזה. אף על פי כן לא חס על כבודו. עוד הודיענו הכתוב שבחו של פנחס, אף שהיה בתוך העדה - מקום מסוכן מפני קרובי זמרי, מכל מקום מסר נפשו להצלת ישראל. ונרמז בפסוק "ויקה רמח בידו" היינו ששם כל רמ"ח איבריו בכפו.

בספר הזכרון למה"צ רבי משה שניידר זצ"ל (ראש ישיבת "תורת אמת" ותלמיד הח"ח) מסופר אודותיו ש"היה מתאזר בכל כוחותיו לעשות לזיכוי הרבים אפילו אם בדרך הטבע לא שייך שיצא הדבר לפועל, ובזה הצליח למעלה מן הטבע"

בענין זה היה רגיל הגר"מ שניידר לומר בשם רבו החפץ חיים את הרעיון הבא: במדרש (קהלת רבה) מסופר שרבי חנינא בן דוסא ראה בני עירו מעלין נדרים ונדבות לירושלים. אמר: הכל מעלין לירושלים ואני איני מעלה דבר... יצא למדברה של עירו וראה שם אבן אחת. סיתתה ומירקה, ביקש לשכור פועלים להעלותה, אמרו לו תן לנו חמשה סלעים... ולא נמצא בידו... זימן לו הקב"ה חמישה מלאכים שהתנו עמו: "ובלבד שתתן ירך ואצבעך עמנו". נתן ידו ואצבעו עמהם ובתוך רגע פרחו ונמצאו עומדים בירושלים.

ושאל החפץ חיים: מפני מה עיקב הקב"ה עד שחישף לשכור פועלים ולא שלח לו את המלאכים מיד? ומה פשר התנאי שהתנו המלאכים לרבי חנינא "ובלבד שתתן ירך ואצבעך עמנו"?!
"אין זאת" - תירץ הח"ח - "אלא ללמדנו, שהאדם מחוייב לפעול בכל מצב שהוא, ולעשות מצידו את כל מה שניתן לעשות, אפילו אם בדרך הטבע המשימה שלו נראית כבלתי אפשרית. רק אז שולח לו הקב"ה את עזרתו בדרך נס. שכן רק אחרי שעשית מצידך את כל מה שיכולים לעשות, אז יבוא הסיוע ממעל".

"ראיה לדברינו" - הוסיף הח"ח - "מוצאים אנו בפרשת נצבים: "לא בשמים היא". ופירש רש"י: "שאלו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה" ולכאורה: איך אמר "היית צריך לעלות"... הרי אפילו אם נעשה אלף סולמות לא נגיע לשמים?
"אלא ראיה מכאן, שאנחנו מצידנו חייבים לעשות ממש כל מה שביכולתנו לעשות, אפילו אם ברור מראש שאין בכח עשייתנו להשיג את המטרה, שכן אז עוזר לנו הקב"ה אף מחוץ לדרך הטבע".

"ויעמוד בין המתים ובין החיים"

אחר פטירת רבה של חברון הגאון רבי משה פרייזר, בקיץ תרכ"ה, הפצירה הקהילה בגאון רבי אליהו מני זצ"ל שיקבל עליו את עול הרבנות. רבי אליהו ששנא את הכבוד והשררה מטבעו, השתמט מהם, ומכיון שבאותה עת פרצה מגיפת חולי רע במצרים, והכל חרדו מחשש שהמגיפה תגיע לשערי חברון, יכול היה רבי אליהו להשתמט באומרו: "חכו נא עד יעבור זעם".

ואכן, את אשר יגורו בא. המגיפה הגיעה לחברון ועשתה שמות בעם. רבים נסו מנוסת חבר מפני אף המשחית. לא היה כמעט מי שיטפל במתים ובחולים. ארזא שינס רבי אליהו מותניו, ועמד בין החיים ובין המתים. את המתים הביא לקבורה, ואילו את החולים סעד על ערש דוי, לא חת ולא זע מפני המגיפה, וסמך על מאמר חז"ל "שלוחי מצוה אינם ניזוקים" הוא סבב בין הבתים לחזק את מצבם הרוחני והחומרי והפיח בקרבם רוח חיים, ותהיינה רגליו כאילות לדלג מחולה לחולה.

עם כלות המגיפה, אחרי שהעם התקשרו עמו בעבותות אהבה, חזקו עליו הפצרותיהם להיות רועם ואביהם. לבסוף נכנע וקיבל עליו את המשרה כגאב"ד חברון אך בתנאי שלא יקבל שום פרס וטובת הנאה מרבנותו!

מורשת ספרד

מוקדש לעילוי נשמת

אמנו סבתנו צרת אסתר בת ג'פילה ז"ל

נלב"ע לאחר יסורים קשים ומרים כ"ב תמוז ה'תשפ"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

מעשה קנאות לכבוד השי"ת גורם להרבות שלום בעולם ולא מחלוקת!

נלמד מהפסוק: "הנני נותן לו את בריתי שלום" (פרק כה"ב)

ואמרו חז"ל בגמרא: אמר לו הקב"ה למשה, הקדים לו שלום שנאמר הנני נותן לו את בריתי שלום (סנהדרין פב:). ועל הנאמר בפסוק: "תחת אשר קינא לאלוקיו" (כה"ג) כתב הספורנו: מאחר שרב את ריבי, גם אני אצילהו מכל מיני ריב והתנגדות והיה לו שלום מדה כנגד מדה.

שאל הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: ראובן רוצה לקנאות למען השי"ת ותורתו ולהוקיע ברבים את שמעון הגנב, ואולם יש לראובן נגיעה אישית, שכן שמעון גנב ממנו ממון רב, האם מותר לו לקנאות קנאת ה' במקרה זה.

והשיב הגר"י זילברשטיין: נאמר בתורה (בראשית לדיה) "ויעקב שמע כי טימא את דינה בתו ובניו היו את מקנהו בשדה והחריש יעקב עד באם" ובמדרש נאמר עליו: "איש תבונות יחריש". וטעון ביאור: מדוע שתק יעקב והשאיר יעקב את כל העיסוק בענין לבניו?

ויש לבאר זאת עפ"י אמרת חז"ל (ברכות לג.): גדולה נקמה שניתנה בין שתי אותיות שנאמר "אל נקמות ה'". והיינו שהכלל שהורונו חז"ל (בנזיר כג): "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמן" כלל זה לא נאמר בענין נקמה וקנאות! שכן אלו צריכים להיות כולן לשם שמים! ונפסלו בתערובת של נגיעה אישית.

מעשה מובן הענין שאירע אצל יעקב, שכן במעשה שכם היה גם בזיון אישי מלבד גודל הנבלה שנעשה בישראל, שהרי הוא תיקן לבני שכם מטבע שווקים ומרחצאות (שבת לג.) ואיך שילמו לו רעה תחת טובה. ולכן ברוב צדיקותו חשש יעקב שבנקמו על בזיון בתו אולי תתערב ח"ו מחשבת נגיעה עצמית על זילזול כבודו וטובתו ולא תהיה כוונתו בלתי לה' לבדו, לכן "ואיש תבונות יחריש" והמתין בסבלנות עד בואם של בניו.

לאור זאת, נראה גם בנידון דידן שראוי לו לראובן לא לקנא קנאת ה' מחמת הנגיעה שיש לו אצל שמעון, וישאיר מצווה זו לאחרים שיקנאו לשם שמים בלבד.

מעשה קנאותו של פנחס הייתה, כידוע, במסירות נפש עצומה. והנה אמרו בגמרא (ברכות כ.) "קמאי [=הראשונים] קא מסרי נפשיהו על קדושת השם. ודוגמא למסירות נפש מביאה הגמרא מרב אדא בר אבהה שראה אשה נכרית לבושה בבגד אדום וקרע בקינאתו את הבגד כי סבר שהיא בת ישראל (שאסורה באדום) וחיבובהו לשלם ד' מאות זוז.

שואל הגאון רבי חיים שמואלביץ (בשיחות מוסר - תשל"ג) היכן כאן המסירות נפש, הרי כשקרע את הבגד לא ידע שיפסיד כזה סכום!?

וביאר רבי חיים כי ה"מסירות נפש" אינה במה שקרע הבגד והפסיד הממון אלא המסיר"ה אינה בעצם הנהגה כזו שסכנתה מרובה שכן הנהגה כזו לקרוע בגד בלי חקירה ודרישה היא מן מדת הבהילות שהפסדה מרובה. (עיי"ש בכל דבריו).

יש בנותן ענין להציג קטע מאלף מתוך מכתב שכתב הגאון רבי ראובן כץ זצ"ל (רבה של פ"ת) על אודות הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל (בספרו שער ראובן) וכך כתב:

"ואכן זקן, גאון הדור הזה יודע במלוא העוז והתוקף לעמוד על משמר התורה והיהדות. בכל דבר שנשקפת סכנה לקיומה של היהדות הנאמנה, הריהו נחלץ ראשון להזעיק ולהדריך, לתבוע ולעורר כדי לבטל את הסכנה ולהרחיק את גזירת האיום".

"אנו רואים את הגאון בראש המערכה נגד גיוס הבנות, ונגד חוק שיוון האשה, אשר משמעותו הנכונה הוא פגיעה וסטיה מעקרונות ומשפטי התורה, שהלכותיה ויסודותיה בנויים על חוקי צדק ויחס הוגן ונדיב לאשה ושמירת זכויותיה. ונגד כל התערבות ופגיעה ביסודות החיים והמורשת של ישראל סבא, שהם חיינו ואורך ימינו וביניתינו נגד כל העמים". (וראה מסגרת)

"עלי לחתום ראשון"...

בתקופה בה התנהל המאבק הידוע כנגד גיוס בנות לצבא ולשירות לאומי, באו אל הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל עם כרוז שנוסח בצורה חריפה, ותוכנו היה שלא לציית להוראות הצבא בקשר לענין זה, וביקשהו לחתום.

כאשר ראתה רעייתו הרבנית את נוסח הכרוז, נבהלה ופחדה מאד. היא ביקשה מהשליח שהביא את הכרוז שילך תחילה לגאון רבי צבי פסח פראנק להחתימו שכן הוא רבה הראשי של ירושלים ורק אחריו יחתום בעלה.

שמע רבי איסור זלמן את דברי רעייתו ואמר לה: מפני מה את פוחדת? אם חוששת את שחותמי הכרוז ישלחו למאסר, אני אינני מפחד מכך שהרי כבר ישבתי במאסר ברוסיה הסובייטית. בודאי שעלי לחתום ראשון על הכרוז שכן אני הנני מבוגר יותר...

בדרך עץ החיים

"בקנאו את קנאתי"

בתקופה הראשונה בה התגורר הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל בלונדון, בשנת תרצ"ב, התיידד עם יהודי שהרבה להטיב עם רבי יחזקאל. הוא היה מסייע לו בעת הצורך בענינים שונים, וגם רבי יחזקאל הכיר לו טובה על כך והייתה ידידות אמיתית שרויה ביניהם.

ואולם פעם השיא הלה את בתו באחד מבתי הכנסיות בלונדון במקום שלא נהגו שם כהלכה ואשר הרבנים הביעו את מורת רוחם והתנגדותם על כך. הלה הזמין את ידידו רבי יחזקאל להשתתף בשמחתו ולסדר שם את הקידושין.

השיב לו מיד רבי יחזקאל בתקיפות "לא תדרוך כף רגלי במקום שאיננו מתנהל עפ"י השולחן ערוך! תראו קודם כל לבטל את המנהג הרע שנוהגים באותו בית הכנסת ורק לאחר מכן אוכל לבוא למקום זה!..."

פניני רבינו יחזקאל

"הרי יכלתם להתעלף..."

פעם נודע לחפץ חיים כי בעיירה פלונית התקלקל המקוה ויצא מכלל שימוש. שלח הח"ח לקרוא לרב המקום ושאלו: "היתכן!?"

פרש הרב כפיו כמתנצל: "ומה אוכל לעשות, התיקון עולה הון תועפות. ממשכורתי לא אוכל לשלמו. העניים אין ידם משגת והעשירים התפקרו, ואי אפשר להתרימים לענין זה. אדרבה, ילמדנו רבינו מה ביכולתי לעשות!?"

קרא החפץ חיים: "הרי ביכולתכם להתעלף!..." ומסתבר שאם כך היה קורא, כבר היה נמצא התקציב, מתרומות העניים והעשירים כאחד...

מאיר עיני ישראל

להתפלל ולבקש רחמים על היחיד ועל הרבים הזקוקים לישועה!

נלמד מהפסוק: "פינחס בן אלעזר... ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" (פרק כה"א)

ובגמרא (סנהדרין פב): מבואר מעלתו הנשגבה של פנחס, שכאשר הרג את זמרי, נכנסו שבטו להרוג את פנחס. מה עשה הקב"ה? שלח מלאך והשחית בעם [כדי להטריד בני שבטו של זמרי שלא יהרגו לפנחס] כיון שראה פנחס את הנגף, עמד והיה מתפלל שנאמר: "ויעמוד פנחס ויפלל ותעצר המגיפה". שעשה פלילות עם קונו וחבטן לפני המקום. אמר לפניו, רבונו של עולם, על אלה יפלו כ"ד אלף מישראל? מכאן נדון ק"ו בעצמינו: אם פנחס שהיה שרוי בסכנה מאותם אנשים שביקשו את נפשו ובכל זאת התפלל להצלתם. על אחת כמה וכמה שיש על כל אחד מישראל להרגיש בצרתו של הזולת [שהוא ערב לו] ולהתפלל לישועתו.

בגמרא (כתובות קד): מצינו עד כמה יש בכח תפלת החכמים להציל ממות לחיים, שכן ביום בו נפטר רבי הקדוש, גזרו חכמים תענית וביקשו עליו רחמי שמים והכריזו: "כל מאן דאמר נח נפשיה דרבי [=כל מי שיאמר שרבי נפטר] ידקר בחרבי!

וכל כך למה? מבאר השיטה מקובצת שכל עוד לא יודעים על פטירתו ומתפללים עליו בחזקת שהוא חי, הרי יש בכח תפילה כזו כדי להחיותו (אף אחר פטירתו) לפיכך אסרו חכמים להודיע על פטירתו (דלכתחילה אין ראוי להתפלל על תחיית המתים) שאז יכולים להמשיך להתפלל ויש בכח תפלה זו לפעול.

ואולם, מוכיח הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל (באגרות משה יו"ד ח"ד ס' נא), שגם לאנשים פשוטים יש כח רב לתפלתם, שהרי מצות ביקור חולים חובה היא על כל אדם מישראל אף לאנשים פשוטים שמצד הבנתו וסברתו לא היה שייך שיקבל הקב"ה תפלתם, ובכ"ז הרי עיקר המצוה היא מה שמתפללין על החולה כשמבקרין אותו. וממילא מוכרחין לומר שתפלת כל איש באשר הוא ואפילו מי שלא נזהר כל כך מחטאים, גם כן מועילה תפלתו.

לאור זאת מסיק הגר"מ פיינשטיין שמי שמבקש מחברו שיתפלל עבורו אף שאותו חבר הוא אדם פשוט שאינו נזהר במצוות ואף גרוע מזה, צריך שיתפלל עבורו להש"ת, שכן אפשר שהש"ת יחוש לתפלתו ולברכתו מטעם כלשהו, כי הוא יודע וזוכר כל מעשה אדם ויתכן שיש לו איזה זכות שיקבל הש"ת תפלתו בשביל זה. וגם זה עצמו שמצטער בצער חברו ורוצה בטובתו ומבקש עבורו, שמקיים בזה "ואהבת לרעך כמוך", זה גופא זכות עבורו שבגינה יקבל הקב"ה תפלתו.

החזון איש (בסוף ספרו על אור"ח) כותב, שאם אדם מתפלל על חברו שישבו בתשובה, ותפלתו נשמעת, אין זה פוגם בבחירה החופשית שניתנה לכל אדם, אף שהלה שב בתשובה בגלל שנתקבלה תפלת חברו, כיון שמעשהו נעשה בבחירתו וכל ישראל נחשבים כאיש אחד מפני הערבות ההדדית.

תפלה לרפואתו של שונא...

איש אחד מעיירת גוסטינין שהיה שונא את כ"ק אדמו"ר מגוסטינין רבי יחיאל מאיר ליפשיץ זצ"ל, והיה מיצר לו מאד, נפל למשכב עד שנעשה חולה אנוש. באו אנשים וסיפרו זאת לרבי כי חשבו שזו לו בשורה טובה.

ואולם הרבי ציווה מיד לאסוף מנין אנשים לבית מדרשו לומר תהלים ולהתפלל לרפואתו של האיש, ואף הרבי עצמו לא פסק מתפלה ומאמירת תהלים ואף התענה יום שלם לזכות רפואתו של החולה.

התפלאו אנשים על מסירות כזו מצד הרבי להתפלל ולבקש לטובת אדם שכה שנא וציער את הרבי כל הימים, גם אמו הביעה לפניו את מורת רוחה: "לו תשמעני בני, הלא כה סבלת ממנו ומדוע אתה מרעיש כל כך עולמות בעבורו ועוד שרוי בתענית!?"

השיב לה הרבי באירוניה: "הלא תביני אמי, אם יש לי שונא כזה, הרי בוודאי כך צריך וראוי שיהיה לי, על כן מתפלל אני שתהיה לו רפואה ולא אצטרך לחפש לי שונא אחר במקומו..."

מגדולי התורה והחסידות

כח תפלת הצדיק

דירתו של החזון איש בוילנא, הכילה שני חדרים קטנים: חדר אחד למגורים, חדר שני היה חנות. כאן ניהלה אשתו את ממכר האריגים שלה, הפדיון מהמכירות היה ירוד והיא הסתבכה בחובות רבים שהחזו"א נאלץ לפרוע אותם במשך שנים רבות.

פעם אחת הסתבכה בפלילים, כאשר גוי אחד מסוחרי האריגים, שונא ישראל, העליל עליה בזדון שגנבה חלק מן המלאי שלו. הוא הלשין עליה למשטרה ואף שכר עדי בליעל שיעידו כזב כנגדה במשפט שעמד להערך בערכאות, כדי להרשיעה ולטמון לרגליה פח יוקשים.

החזון איש וזוגתו באו בצרה גדולה והיו אובדי עצות. לא היה להם שום סעד משפטי, לא נמצאו גם עדי ההזמה שיפריכו את עלילת השוא והיה חשש רציני שבית המשפט הוילנאי יאמין למעלילים ויטיל על הרבנית עונש קשה שיאמלל אותה ח". היא היתה אחוזת אימה ופחד ללא גבול.

בצר להם, שאל החזון איש את רעייתו מה שמו של אותו גוי רשע שהעליל עליה. הא מסרה את שמו ואז התייצב החזון איש בפנית החדר ושפך צקון לחשו בלב שבור לפני האב שבשמים, כי יחלצם ממצר ויושיעם מן הצרה הגדולה הזאת.

ואכן תפלתו עשתה רושם ונתקבלה במרומים: ימים ספורים לפני מועד תחילת המשפט, נודע שאותו גוי אינו נמנה יותר בין החיים והמשפט נתבטל...

פאר הדור

פרשת הקטורת מצילה...

סיפר הגאון רבי יצחק צבי ברנפלד (בהקדמה לסידור תפלה חתם סופר): כאשר עמדו הנאצים ימ"ש על גבולות מצרים בימי מלחמת העולם השנייה, ואיימו לפלוש לארץ ישראל, הכריז מלך מצרים שלא ימנע מהשונא האכזרי לעבור דרך ארצו כדי להכנס לארץ ישראל.

פחד נורא אחז בתושבי הארץ. בתי הדין בעיר הקודש ירושלים הוציאו ספרי תורה לרחובות העיר, צום ובכי בכל מקום, ושק ואפר הוצע לרבים בכל מחנה ארץ הקודש.

באותה עת נכנס לבית הגאון רבי עקיבא סופר זצ"ל (בעל דעת סופר), רופא ירושלמי המתגורר באותו בנין, ובפיו ידיעה מרה: האנגלים ציוו על גדוליהם וחשוביהם לעזוב תוך שעות אחדות את ארצות הים התיכון בדרך להודו כי צרה קרובה...

"אוי"אז" - מספר הרב ברנפלד - "קרא לי רבי עקיבא סופר הכניסני לחדרו, וסגר את הדלת, וביקשני להגיד עמו מילה במילה את פרשת הקטורת שבע פעמים, בלי שום כוונה אלא רק בהבנת פירוש המילים. פניו היו אז כאש להבה, ואמר במתינות מילה במילה ואני אחריו. כאשר גמרנו, אמר תפלה קצרה אשר לא ידעתי. אחר כך צהלנו פניו ואמר "הקב"ה יעזור" ושוב לא הראה שום סימני דאגה..."

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

מבצע רימונים

משלוחי רימונים, האחד במשקל 60 ק"ג והשני במשקל 80 ק"ג הפירות נאספו במסירות, ונתרמו על ידי תושב אחד האזורים החקלאיים הפוריים ביותר בארץ.

תושבי הישוב בו מתגוררת האישה - אשר גידלו עצי רימונים - אף הם הזדרזו וקטפו מן העצים את אחרוני הפירות שנותרו עליהם.

כל זה היה החלק הקל יחסית של המבצע.

בשלב השני - והקשה יותר - התאספו תושבים רבים והחלו לקלף בידיהם את ערימות הפרי. מיץ הרימונים יעיל רק אם הוא נסחט בנפרד מן הקליפה, וכולנו יודעים לכמה סבלנות זקוקים כדי לקלף רימון אחד בלבד... המבצע נערך במספר "מוקדים" ברחבי הישוב. האמת ניתנת להיאמר שרוב המשתתפים במבצע היו בעצם משתתפות, אך גם גברים לא מעטים הושיטו יד במלאכה המפרכת. היו כאלה שחלפו במקום וביקשו לקלף ולו רימון אחד - על מנת להיות שותפים בעשייה.

תחושה של התרגשות ושותפות עמדה באוויר, אנשים הרגישו שהם מצויים בזמן נשגב ובשעת עת-רצון. וכך בתוך כדי פעולה נישאו תפילות לרפואתה השלמה של החולה, היו שמלמלו את הנוסח "שיהא עסק זה לרפואת..." הייתה גם מי שנשאה עיניים דומעות לשמים והתפללה: "שירבו זכויותינו כרימון... יקראו לפניך זכויותינו..."

המבצע לא הסתיים ביום הראשון. גם למחרת, בשעות אחה"צ, התאספו תושבי הישוב והמשיכו בקילוף הפירות הרבים. בזמן קצר יחסית התמלאו קערות הענק **ברבבות** גרגירים אדמדמים. לאחר מכן נעמדו נשים צדקניות עם מכונות לסחיטת פרי. הנוזל האדום והמתוק מילא בקבוק אחר בקבוק. בסיומו של "הבציר" התמלאו 14 בקבוקים של 1.5 ליטר כל אחד.

קשה לתאר את תדהמת אם המשפחה כאשר נכנסו לביתה עם ארגזי הבקבוקים. אלה אוכסנו מיידית במקפאי וגדשו אותו.

* * *

"**ברוך** השם" מסיימת שולחת הסיפור "אם המשפחה הבריאה, ובקרוב אצל כל חולי עם ישראל!"

את אישורה של החולה שהבריאה לפרסם את הסיפור - היא הסכימה, ובלבד שלא יופיעו כל פרטים מזהים אודותיה, לרבות שם הישוב ומיקומו.

כאשר מכשיר הפקס שלנו פלט דף שבכותרתו נכתב "להלן הסיפור שהבטחתי לשלוח!" זיהינו מיד במה דברים אמורים.

הייתה זו אשה אשר התקשרה קודם לכן לשאול מדוע העלוניים שלנו לא מגיעים לישוב שלה. התעניינו לדעת האם העלוניים אכן פועלים את פעולתם ומשפיעים לטובה. היא השיבה שברור שהעלון מחזק ומקדם את הנושאים שבין אדם לחברו. על מנת להמחיש את העובדה שבני ישובה מצטיינים באהבת הבריות וגמילות חסדים, היא שלחה את הסיפור הבא.

* * *

הסיפור התרחש בסתיו, אי שם באחד הישובים בארץ. אם זר היה פוקד את הישוב בשעת התרחשות הסיפור - הוא היה עלול ללקות בהלם. כל בני הישוב, אנשים נשים וטף עמדו בקבוצות נפרדות ועסקו במרץ...סחיטת רימונים.

שימו לב: לא מדובר בישוב חקלאי במזרח הרחוק, ולא במושב ארצישראלי בתקופת המעפילים. מדובר בישוב קהילתי "בשנות האלפיים".

* * *

חודשים ספורים קודם לכן הגיעה לישוב משפחה חדשה. המשפחה התקבלה בזרועות פתוחות והחלה להסתגל לחיים החדשים, לאזור החדש, לשכנים החדשים ולשאר החדושים.

גם ההתמודדות מולה עמדה אם המשפחה הייתה חדשה!

גילו אצלה את 'המחלה' והיא נאלצה לעבור תקופת טיפולים - שבסייעתא דשמיא הצליחה. יחד עם זאת, בתום תקופת הטיפולים מצאה את עצמה עם מערכת חיסונית פגועה וחלשה, ועם רמת המוגלובין נמוכה.

ההמלצה הייתה: מיץ רימונים! מיץ זה נודע בסגולתו במניעת התפתחות תאים סרטניים - ומאידך עשיר בברזל.

אך דא עקא: החורף עמד בפתח, עונת הרימונים התקדמה במהירות לקיצה והיא דאגה מנין תשיג רימונים במשך חודשי החורף? היא שחה את דאגתה באוזני חברה מישוב סמוך - ובשעת מעשה לא העלתה בדעתה מה שיחה אחת יכולה לחולל.

* * *

"**מבצע** רימונים" יצא לדרך. חברתה של החולה דאגה לשני

הוקדש לעילוי נשמת

ר' יעקב בן ר' צבי הלוי ומרת שרה שושנה רוזה בת ר' רפאל

ת.נ.צ.ב.ה

נתרם ע"י בתם שתחי'